

c. Antegning 26. Statsrevisionen har her indstillet, at en Udgift „kan passere“. Da det ikke sees, at der ved er tilfjet at tilkjendegive noget Andet, end hvad der ellers tilkjendegives ved „passerer“, skal man foreslåe en Redactionsændring.

V. Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet.

a. Antegning 1. Af den samlede Sum 2,100 Rb., der ifølge Lov af 31te Marts 1860 om Lønninger for de i Kongerigets Ministerier ansatte Embedsmænd § 4 er stillet til Raadighed for Ministeriet som Honorar til de Fuldmægtige, der benyttes som Expeditionssecretairer, er tilbeest Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet 300 Rb., hvortil i det foreliggende Finantsaar er føjet et Sædtillæg af 12 Rb. Statsrevisionen har her formeent, at den nævnte Lovs Paragrapher 4 og 7 maae opfattes saaledes, at der ikke kan udbetales Sædtillæg af noget som helst Honorar, altsaa heller ikke af Expeditionssecretairernes, og gjort en dermed stemmende Indstilling.

Denne Opfattelse kan Udvalget ikke tiltræde. I den anførte Lov stier Beregningen af Sædtillæg paa to Maader. Af de samlede Summer (§ 4) omskrives to Femtebele til Sæd, og det derved muligviis fremkomne Tillæg anses ikke for et Tillæg til de enkelte af den samlede Sum udbetalte Lønninger, men for en Tillægssum til nysnævnte Sum i det Hele, og ligesom denne stillet til Ministeriets frie Raadighed. Af de pensionsberettigede Lønninger (§ 5) ansættes derimod for hver enkelt Lønning visse Dele til Sæd (60 Rb. af de første fem Hundreder, 40 Rb. af de næste osv.), og det derved muligviis fremkomne Tillæg til den enkelte Lønning følger nødvendigviis med den. Efterat Loven har omhandlet disse Beregningsmaader og derefter i § 6 er givet Regler om Foreningen af flere Lønninger, hedder det i § 7, at Paragrapherne 5 og 6 ikke finde Anvendelse paa de Lønninger, der bestaae af Honorarer, hvorved ikke kan være meent Andet, end at den procentvise Sædberegning og Regler om Forening af flere Embeder ikke komme til Anvendelse paa Honorarer, hvorimod intet Saadant siges om den i § 4 indeholdte Sædomstrivning. Ikke desto mindre har Statsrevisionen ogsaa givet § 7 Anvendelse paa § 4, der ikke nævnes i § 7, og derfor ikke saaledes kan henses under sammes Regel. Afseet endvidere fra, at alle de af de samlede Summer udrede Lønninger kunne kaldes Honorarer, maa det bemærkes, at den af de i § 4 nævnte samlede Summer, der udtrykkelig er kaldet Honorar, nemlig de 2,100 Rb. til Expeditionssecretairerne, er talt med i Hovedsummen 58,160 Rb., om hvilken det hedder: „hvoraf to Femtebele omsættes til Sæd, som udbetales efter Bestemmelserne i § 5“. Ved at give § 7 Anvendelse ogsaa paa den i § 4 fastsatte Sædberegning (hvilket ikke er steet i Loven), vilde hiin Paragraph saaledes opheves, hvad der udtrykkelig er tilstaaet i denne, hvilket ikke kan antages. Til det samme Resultat vil man komme ved at sammenholde de her omhandlede Bestemmelser i Loven af 31te Marts 1860 med de tilsvarende i den senere udkomne Lov af 19de Februar 1861 om Lønninger til de under Kongerigets Ministerier hørende Embeds- og Bestillingsmænd, navnlig dennes Paragrapher 1 og 2 med § 3 Nr. 2. Udvalget skal derfor foreslåe, at den af Statsrevisionen gjorte Indstilling udgaaer.

b. Antegning 7. Under „Fællesudgifter for alle Museets Afdelinger“ paa det kgl. naturhistoriske Museums Budget findes en Overskrivelse af 244 Rb. 70 f, der ved en Feiltagelse af Statsrevisionen er opført som 244 Rb. 36 f, og om hvilken det indstilles, at den „faaer at passere“. Da det Væsentlige af, hvad derom fra Ministerens Side er anført, gaaer ud paa, at Overskrivelsen hidrører fra en Underbalance for det grevelig Moltkeffe Museum, og det ikke kan findes forsvareligt at dække denne ved en Forgøelse af Statens Tilskud, skal